

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **Z. C.**, bytem N. S. 3218, O., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2016, č. j. KUOK 16811/2016, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 17. 2. 2016, č. j. KUOK 16811/2016, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2016, č. j. KUOK 16811/2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 11. 2015, č. j. SMOL/252179/2015/OARMV/DPD/Reg, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 12. 5. 2015 v 09.57 h v Olomouci na ulici Týnecká, ve směru jízdy do centra, při řízení motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky X, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci na 50 km/h, kdy silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI byla vozidlu naměřena rychlost 84 km/h a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, jel nejnižší skutečnou rychlostí 81 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 31 km/h a porušil tak § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené částce 1.000 Kč.

Žalobce namítá, že:

- 1) výrok rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj nejsou patrné všechny skutkové okolnosti jeho údajného jednání. Místo protiprávního jednání bylo ve výroku specifikováno jako „v Olomouci na ulici Týnecká, ve směru jízdy do centra“. Uvedeného přestupku by se žalobce dopustil jen tehdy, pokud by se takového jednání dopustil v úseku komunikace, ve kterém je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. To však z výroku rozhodnutí nevyplývá. V ulici Týnecká existuje odlišná úprava nejvyšší povolené rychlosti, kdy v částech ulice Týnecká platí úprava nejvyšší povolené rychlosti na 70 km/h. K tomu žalobce jako důkaz navrhnul fotodokumentaci dopravního značení v ulici Týnecká. Z výroku pak není zřejmé, v jakém úseku ulice Týnecká v Olomouci měl žalobce jet. Místo protiprávního jednání tak není určeno dostatečně určitě, aby z něj přezkoumatelně vyplývalo, že k přestupku došlo v takovém místě, kde byly naplněny veškeré znaky skutkové podstaty přestupku, ze kterého byl žalobce uznán vinným. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti výroku pro nesrozumitelnost, pokud jde o místo spáchání přestupku, je, že popsání místa přestupku označuje minimálně tři rozdílné pozemní komunikace, jejichž souhrnná délka je přes dva kilometry. Žalobce odkázal na přiloženou mapu s vyznačením ulice Týnecká, jež je vyznačena na třech pozemních komunikacích. Proto se dle žalobce nejedná o dostatečně konkrétně určené místo přestupku, neboť za takového stavu je skutek, pro který byl žalobce uznán vinným, snadno zaměnitelný s jiným;
- 2) v řízení došlo k podstatné procesní vadě spočívající v tom, že žalobce nebyl před vydáním rozhodnutí prvního stupně seznámen s tím, že správní orgán I. stupně hodlá vzít za podklad svého rozhodnutí skutečnosti známé mu z jeho úřední činnosti. Žalobce totiž v řízení prvního stupně namítal, že ze spisového

materiálu se podává, že přestupek měl být spáchán na ulici Týnecká, při ústním jednání však svědek zakreslil měřicí stanoviště v mapě na ulici, která je v mapě, kterou opatřil správní orgán, označena jako „Přerovská“. Na to žalobce reagoval ve svém písemném vyjádření a navrhl provedení důkazu ohledáním místa údajného spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně na tyto námitky žalobce nijak před vydáním rozhodnutí nereagoval a až v meritorním rozhodnutí uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že se zmíněná ulice v současné době nazývá Týnecká. K tomu žalobce namítá, že je pro něj rozhodnutí prvního stupně rozhodnutím překvapivým. Žalobci tak nebylo umožněno řádně připravit a uplatnit svou obhajobu, když vycházel z toho, že místo přestupku nebylo dosud postaveno najisto. Žalobce proto žádal o zjištění přesného označení ulice, neboť teprve na základě znalosti přesného místa přestupku lze relevantně posuzovat, zda měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, v opačném případě by výstup z rychloměru nebyl přípustným důkazem a rozhodnutí správních orgánů by tak byla nezákonná, neboť vina žalobce by neměla podklad v žádném důkazu. V souvislosti s tímto žalobce navrhl provedení důkazu ohledáním místa přestupku. Správní orgán však nutnost provedení tohoto důkazu obešel tím, že skutečnost vzal za zjištěnou z úřední činnosti. Takový postup by však bylo možno aprobovat pouze tehdy, pokud by správní orgán žalobci umožnil se s tímto podkladem rozhodnutí před jeho vydáním seznámit, a případně se k němu vyjádřit a navrhopvat rozporující důkazy. Rovněž bylo porušeno právo žalobce na čas a možnost přípravy obhajoby, jak je garantováno mj. čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 3 písm. b) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), právo na to být podrobně seznámen s povahou obvinění proti němu dle čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Rovněž správní orgán porušil právo žalobce na vyjádření ke všem prováděným důkazům, které mu plyne již z čl. 38 odst. 2 Listiny;

- 3) zůstala důvodná pochybnost o tom, zda použitý rychloměr disponoval platným ověřením v době změření žalobce. Jak totiž žalobce v řízení prvního stupně namítal, ze snímku je patrné, že pokud měřicí stanoviště bylo poblíž České hospody, jak jej zakreslil vyslechnutý policista, nemůže být odpovídající též údaj o vzdálenosti změřeného vozidla od měřicího stanoviště v okamžiku změření dle záznamu o přestupku (168,1 m), neboť snímek nasvědčuje tomu, že vozidlo žalobce bylo změřeno v blízkosti dopravní značky IS9b. Tato se přitom od měřicího stanoviště nachází více jak 600 metrů daleko. Pokud tedy je měřicí stanoviště zakresleno správně, je zjevné, že rychloměr nesprávně změřil vzdálenost vozidla žalobce v okamžiku změření. V takovém případě by však rychloměr pozbyl ověření dle § 7 odst. 2 písm. c), e) vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, neboť schopnost daného rychloměru měřit okamžitou vzdálenost měřeného objektu je jeho podstatnou metrologickou vlastností, když tento rychloměr funguje na principu diferenčního dálkoměru. Pokud tedy rychloměr pozbyl schopnost měřit vzdálenost, nepochybně pozbyl i schopnost měřit rychlost;

- 4) uloženou sankci považuje za nezákonnou a její odůvodnění za nepřezkoumatelné. Žalobci jednak není zřejmé, v čem správní orgán spatřuje hrubé porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, když dle jeho názoru se dopustil porušení pravidel provozu, které svou závažností zcela odpovídá typové závažnosti dané skutkové podstaty. Dále správní orgán několikrát porušil zákaz dvojího přičítání (při úvaze o hrubosti porušení pravidel silničního provozu, o důležitosti pravidla dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost, o počtu porušených pravidel, o spáchání přestupku konáním a o tom, že jel o tolik rychleji než měl). Úvahy správního orgánu jsou dle žalobce navíc nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť není zřejmé, zda uvažované skutečnosti správní orgán hodnotil žalobci ve prospěch či neprospěch. K úvaze správního orgánu, který přihlédl k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti jako k přitěžující okolnosti, uvedl žalobce, že s tímto nemůže souhlasit, neboť překročení rychlosti, které je žalobci kladeno za vinu, překračuje polovinu rychlostního rozmezí dané skutkové podstaty o 1 km/h. Dále žalobce zpochybnil úvahu správního orgánu, který vzal v potaz charakteristiku místa, kde k přestupku došlo. K tomu žalobce uvedl, že tato úvaha je nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán v podstatě konstatoval skutkové závěry, neuvedl však již, z jakých podkladů a jakým způsobem je dovodil. Taktéž další úvaha správního orgánu, že žalobce nepřímo ohrožoval životy ostatních účastníků provozu, když jel v daném místě o tolik rychleji, než měl, je dle žalobce nesrozumitelná, neboť není zřejmé, co myslí správní orgán tím, že žalobce překročil rychlost o tolik než měl. Dle žalobce je nepřezkoumatelná i samotná výměra sankce, neboť z ní nelze nijak dovodit, jak správní orgán usoudil, že právě pokuta ve výši 3.500 Kč je adekvátní sankcí;
- 5) rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i z toho důvodu, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neuvedl, zda žalobce spáchal údajný přestupek v nedbalosti vědomé, či nevědomé. Správní orgán se spokojil s konstatováním, že žalobce spáchal údajný přestupek z nedbalosti. Takový závěr však dle žalobce nepostačuje, neboť zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), v § 4 odst. 1 rozlišuje nedbalost vědomou a nevědomou. Proto je dle žalobce nutné systematickým výkladem dovodit, že v každém řízení o přestupku je nutné zjistit konkrétní formu zavinění, tedy i konkrétní formu nedbalosti, nutný je dle žalobce i odkaz na konkrétní ustanovení právního předpisu, které bylo užito. Dále má žalobce za to, že úvahy správního orgánu o zavinění jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, správní orgán totiž v odůvodnění neuvedl žádné právně kvalifikační úvahy, zejm. se nezabýval tím, zda žalobce mohl a měl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zákonem chráněný zájem. Závěr správního orgánu o formě zavinění je tak nedostatečně odůvodněný, žalobci tudíž nebylo zavinění prokázáno. Žalobce tedy namítá, že rozhodnutí prvního stupně je nezákonné pro rozpor s § 3 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále žalobce namítl, že z výroku rozhodnutí prvního stupně není zřejmá konkrétní forma zavinění, jakou vzal správní orgán za prokázanou. Podle § 77 zákona o přestupcích však platí,

že výrok rozhodnutí o přestupku musí mimo jiné obsahovat též formu zavinění. To dle názoru žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku. Žalobce zastává názor, že je na svých právech krácen, neboť z výroku rozhodnutí nelze jednoznačně seznat, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé. Výrok tak připouští čtyři interpretace (přímý či nepřímý úmysl, nebo nedbalost vědomá či nevědomá). Za přestupek, za který byl žalobce uznán vinným, se zaznamenávají body do bodového hodnocení řidiče. Nelze však vyloučit, že bodový systém bude upraven tak, že za přestupky spáchané v nejnižší formě zavinění (tj. nedbalost nevědomá) se body zaznamenávat nebudou, případně, že dojde ke snížení bodového postihu. Rovněž lze dle žalobce předpokládat, že konkrétní forma zavinění se stane součástí záznamu o přestupku v Evidenční kartě řidiče. V případě, kdy z výroku rozhodnutí nebude zřejmé, v jaké formě byl přestupek zaviněn, nelze vyloučit, že do Evidenční karty řidiče bude zaznamenán údaj neúplný nebo žádný, avšak v takovém případě může být žalobce poškozen u soukromých subjektů, které na nejnižší formu zavinění nemohou pohlížet jako na nejlehčí formu zavinění. Stejně tak může tato skutečnost žalobce diskriminovat v řízení o udělení zbrojního průkazu, či jiných povolení či osvědčení. Rovněž je to žalobci k tíži z toho důvodu, že nelze vyloučit, že žalobce bude v budoucnosti účastníkem jiného řízení o přestupku, kde bude příslušný správní orgán při výměře sankce nepochybně přihlížet též k jeho osobě, a tedy i k jeho přestupkové minulosti;

- 6) ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih, což je dle názoru žalobce v rozporu s § 77 zákona o přestupcích. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přitom přímo navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku správního orgánu, a proto je dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69) trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho vyplývá, že výrok rozhodnutí prvního stupně o vině z „bodovaného“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. K námitkám žalobce uvedl, že vágní určení místa přestupku, neprovedení důkazů a pochybnosti o provedení měření nebylo namítání při ústním jednání konaném před správním orgánem I. stupně a tytéž námitky, rozšířené o údajnou nezákonnost spočívající v uložení sankce, včetně nepřezkoumatelnosti odůvodnění zavinění, neuvedení bodového postihu ve výroku, žalobce neuvedl ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný brojil proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketním odvoláním, které přes výzvu ze strany správního orgánu nedoplnil. Žalovaný poté napadené rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, přezkoumal v plném rozsahu, kdy dospěl k závěru, že odvolání není důvodné a svůj závěr řádně odůvodnil. Námitky žalobce nemají oporu ve spisovém materiálu správních orgánů a jsou opřeny pouze o subjektivní dojmy žalobce, který své závěry opírá o účelově citované části judikatury Nejvyššího správního soudu. Dle žalovaného nemůže soud k novým skutečnostem, které žalobce netvrdil ani neprokazoval v řízení před správním orgánem, a vnesl je teprve správní žalobou

do řízení soudního, přihlédnout a odkázal na rozsudek vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 1999, č. j. 6 A 64/97-38.

Žalovaný je toho názoru, že pokud byl žalobce „krácen“ na svých právech, tak pouze svou procesní strategií. Takovýto postup žalobce však nelze dávat k tíži žalovaného.

Na vyjádření žalovaného reagoval replikou žalobce, který uvedl, že nesouhlasí s vyjádřením žalovaného, neboť jeho žaloba žádnou novou skutečnost neobsahuje. Na skutečnost, že v místě přestupku platí rozdílná rychlostní úprava, žalobce upozorňoval již v prvním stupni, nadto by byla tato skutečnost správním orgánům známa, pokud by v souladu s § 3 správního řádu zjišťovaly stav věci v potřebném rozsahu. Ostatní námitky jsou ryze právní povahy.

Pokud žalovaný zastává názor, že účastník řízení o přestupku může v žalobě uplatňovat pouze takové námitky, které uplatnil při ústním jednání a poté, pokud jim správní orgán I. stupně nepřisvědčil, je zopakoval v odvolacím řízení, takový názor nemá dle žalobce v zákoně žádnou oporu. Omezení žalobních bodů je stanoveno pouze v ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a § 75 odst. 2 s. ř. s., jiné omezení žalobních bodů správní řád nezná. Právní námitky, byť neuplatněné ve správním řízení, jsou v řízení o žalobě dle § 65 s. ř. s. přípustné.

Závěrem repliky poukázal žalobce na posun v judikatuře Nejvyššího správního soudu ohledně nových skutečností ve správním soudnictví, když poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47.

Žalobce k replice připojil rozhodnutí Ministerstva dopravy, které se týkalo velmi podobné věci, a v níž Ministerstvo dopravy posoudilo shodně koncipovaný výrok jako nezákonný.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 25. 5. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení přestupku ze dne 22. 5. 2015, oznamující výše uvedený přestupek, spolu s oznámením přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jež žalobce jako řidič odmítl podepsat, a spolu s úředním záznamem zasahujícího policisty ze dne 12. 5. 2015, záznamem o přestupku ze dne 12. 5. 2015 a ověřovacím listem silničního laserového rychloměru, jež byl použit k měření.

Dne 30. 7. 2015 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým uznal žalobce vinným z výše vymezeného přestupku a uložil mu sankci ve formě pokuty v částce 3.500 Kč.

Dne 26. 8. 2015 podala zmocněnkyně žalobce proti příkazu blanketní odpor. Následně byl žalobce správním orgánem I. stupně předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 12. 11. 2015. K ústnímu jednání konanému dne 12. 11. 2015 se dostavil pouze zmocněnec žalobce. Předvolaný svědek pprap. Rudolf Maják u ústního jednání vypověděl, že daného dne měřili v Olomouci na ulici Týnecká vozidla jedoucí do centra, kdy nastavení radaru i měření prováděl svědek dle návodu k obsluze. Dále uvedl, že měřící stanoviště bylo u České hospody, u jednání přestupku s řidičem byl, ten odmítl věc vyřešit na místě a žádal o postoupení věci ke správnímu orgánu, kdy uvedl, že si platí nějakou firmu. Na žádost žalobcova zmocněnce zakreslil měřící stanoviště do mapy, k tomu uvedl, že na dané mapce je ulice označena jako Přerovská, avšak jde o ulici Týnecká dle správného označení.

Následně byl zmocněnec žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž uvedl, že k věci zašle své písemné vyjádření a návrhy na doplnění dokazování nemá.

Dne 18. 11. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, ve kterém namítal, že není zřejmé místo spáchání přestupku. Uvedl, že je nezbytné zjistit přesný název ulice, na které bylo vlastní měření prováděno. Dále uvedl, že na všech dostupných mapách a i na místě samotném nese ulice označení Přerovská. K odstranění těchto rozporů zmocněnec žalobce navrhnul provedení důkazu ohledáním místa spáchání přestupku. Dále namítal, že i pokud by vycházel z místa měření, které policista zaznačil na mapě, tak toto místo zjevně neodpovídá fotografii, která byla pořízena rychloměrem. Ze záznamu o přestupku vyplývá vzdálenost měřeného vozidla 168,1 m, za vozidlem je současně vidět dopravní značka IS9b, ta je však vzdálena více jak 600 m od místa zaznačeného policistou. Dále namítl, že nebylo měřeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru.

Následně dne 27. 11. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání výše vymezeného přestupku. Dne 18. 12. 2015 podal zmocněnec žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, jež ani na výzvu nedoplnil. Dne 18. 2. 2016 poté žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předně krajský soud konstatuje, že s ohledem na závěry přijaté rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, se lze v soudním řízení správním dovolávat nových skutečností.

K námitce č. 1) žalobce krajský soud uvádí, že tuto shledal důvodnou. Judikatura Nejvyššího správního soudu je v otázce určení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí konstantní. V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabyt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní*

exekucí. (...) I o určení místa: „na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou“ lze tak v nynější věci konstatovat, že nejde o dostatečnou specifikaci. Je totiž třeba si uvědomit, že komunikace I/37 prochází celou obcí Ostrov nad Oslavou. Úsek této komunikace procházející danou obcí přitom není krátký. Místo, kde došlo ke spáchání přestupku, je tak ve výroku vymezeno značně široce. (...) Značně široké vymezení místa spáchání přestupku ve výroku tomuto smyslu vymezení skutku nevyhovuje. (...) Skutečnost, že ve správním spise je dostatečně zdokumentováno místo spáchání přestupku, nemůže však nic změnit na důvodnosti námítky, že ve vymezení skutku ve výroku bylo toto místo popsáno nedostatečně, jelikož nedostatečné vymezení skutku ve výroku nelze napravit v odůvodnění či poukazem na to, že ze spisu jasně patrné je.“

Jak vyplývá z výše uvedeného, výrok je nejdůležitější částí rozhodnutí, a právě z toho důvodu musí splňovat veškeré náležitosti. Z ustanovení § 77 zákona o přestupcích vyplývá, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným, musí mimo jiné obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Nyní projednávaný případ je s případem projednávaným Nejvyšším správním soudem, co se týče vymezení místa spáchání přestupku, podobný. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je místo spáchání přestupku žalobce vymezeno takto: „v Olomouci na ulici Týnecká, ve směru jízdy do centra“. S ohledem na charakter této komunikace, kdy tato bezprostředně přechází v ulici Přerovskou, místo přechodu ulic vyznačené v mapách, které jsou součástí spisu, se dle zjištění správního orgánu liší od faktického stavu, neboť dle správního orgánu se ulice Týnecká nachází v úseku od ulice U hřiště ke kruhovému objezdu směr OC Olympie, její délka je tak téměř 2 km, a navíc je na této komunikaci rozdílná úprava nejvyšší povolené rychlosti, neboť pouze na části této ulice je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h, v jiném úseku této komunikace je nejvyšší povolená rychlost 70 km/h, soud konstatuje, že se nejedná o dostatečně konkrétně vymezené místo spáchání přestupku, neboť z něj není možné zjistit, kde přesně mělo k přestupkovému jednání dojít, a takové nedostatečné vymezení místa spáchání vede k závěru o nenaplnění výše uvedených funkcí výroku rozhodnutí o přestupku, neboť takový výrok neposkytuje záruku toho, že nebude postihovaný přestupek zaměněn s jiným.

Jak navíc vyplývá z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, nedostatek výroku nelze zhojit ani v odůvodnění rozhodnutí, ani obsahem správního spisu. Byť je tedy z odůvodnění rozhodnutí a obsahu správního spisu (především ze záznamu o přestupku a ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty učiněné při ústním jednání) místo spáchání přestupku jednoznačně zjistitelné, nelze tím zhojit fakt, že z výroku rozhodnutí nelze místo spáchání přestupku konkrétně určit.

Je zřejmé, že u přestupku spočívajícího v nedodržení nejvyšší povolení rychlosti nelze určit místo spáchání přestupku na metr přesně, na druhou stranu je však nutné v obdobných případech jako je nyní posuzovaný případ konkretizovat místo spáchání přestupku nějakým znatelnějším bodem, např. dle místa měření, v tomto případě provozovnou, či číslem popisným budovy nacházejícím se v těsné blízkosti. V nyní projednávaném případě, kdy navíc v průběhu správního řízení vznikaly pochybnosti z důvodu nejednoznačnosti označení komunikace o popisu místa měření a v souvislosti s tím o popisu místa spáchání přestupku, neboť podle

map probíhalo měření rychlosti na ulici Přerovská, o níž správní orgán uvádí, že ve skutečnosti je takto v mapách označena nesprávně a jedná se stále o ulici Týneckou, bylo a je nutné místo spáchání přestupku ve výroku vymezit co nejkonkrétněji. Označení „v Olomouci na ulici Týnecká, ve směru jízdy do centra“ při všech výše uvedených skutečnostech je nedostatečné.

Ze všech výše uvedených důvodů tak musí soud konstatovat, že tato žalobcová námitka je zcela důvodná.

Při posouzení důvodnosti námitky č. 2) žalobce krajský soud taktéž vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129, citovaném žalobcem, uvedl následující: „[p]okud proto soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti, aniž by účastníci řízení mohli aplikaci takovýchto skutečností s ohledem na okolnosti dané věci rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů.“

Ačkoli se uvedené rozhodnutí týká soudního řízení, dle názoru soudu lze tyto závěry vztáhnout i na řízení před správním orgánem. V tomto případě se však skutečnosti od případu projednávaného Nejvyšším správním soudem liší. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem se skutečně jednalo o případ, kdy soud označil za skutečnosti známé soudu z úřední činnosti skutečnosti, které neznal na základě jeho vlastní úřední činnosti, nýbrž je získal dožádáním. Navíc se jednalo o skutečnosti, jejichž aplikaci vzhledem k předmětu řízení (jednalo se o poznatky z dědického řízení v rámci řízení o osvobození od soudních poplatků) nešlo rozumně předpokládat.

V nyní projednávané věci se však dle názoru krajského soudu jednalo o situaci, kdy aplikace institutu skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti byla rozumně předpokládatelná, neboť se jednalo o charakteristiku území, v němž správní orgán I. stupně působí, nadto skutečnost nejasnou a je tak zcela na místě domněnka, že správní orgán má místopisné znalosti tohoto území (v daném případě šlo o nesoulad označení předmětné ulice v mapách s jejím skutečným názvem, kde mělo dojít ke spáchání přestupku) a tyto skutečnosti by mohl vzít za zjištěné, aniž by o tom žalobce výslovně informoval. Nadto se jednalo o skutečnosti, jejichž vědomost získal správní orgán I. stupně z vlastní úřední činnosti. Skutečnost, že správní orgán I. stupně při pochybnosti o správném názvu ulice vyšel ze znalosti získané na základě vlastní úřední činnosti, jak v rozhodnutí uvedl, tak nelze dle názoru soudu vnímat jako nepřípustnou, nýbrž naopak jako zcela pochopitelnou. Šlo navíc o otázku, jež byla, na rozdíl od výše citovaného případu, předmětem probíhajícího řízení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak v tomto ohledu nemohlo být pro žalobce překvapivé, neboť sám žalobce tento rozpor namítal a požadoval jeho odstranění, což správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 3 s odkazem na výše uvedené skutečnosti učinil. Nadto je nutné zdůraznit, že v řízení nebylo sporu o místě měření a místě přestupku, tj. kde se místo měření a přestupku nacházelo, ale nejasnost panovala pouze ohledně názvu předmětné komunikace, tedy jejího označení. Soud souhlasí se správním orgánem I. stupně, že žalobcem navrhované ohledání místa spáchání přestupku toliko

z důvodu zjištění názvu ulice tak bylo nadbytečné. Správní orgán provedení žalobcem navrhovaného důkazu žádným způsobem neobešel, v kontextu celého případu jej neshledal důvodným, což ve svém rozhodnutí uvedl.

Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně nebyl povinen reagovat na námitky žalobce zaslané mu před vydáním rozhodnutí dříve než v předmětném rozhodnutí, což učinil. Správní orgán není povinen si s účastníkem „dopisovat“ a odpovídat mu na jeho námitky v průběhu řízení, musí je však vypořádat ve svém rozhodnutí. Tak se v tomto případě stalo a žalobce tudíž nebyl nijak v tomto směru zkrácen na svých právech.

V souvislosti s tímto konstatováním není možné ani přisvědčit názoru žalobce, že byl poškozen na svých právech ohledně času a možnosti přípravy obhajoby, právu vyjádřit se k provedeným důkazům či právu být seznámen s povahou obvinění proti němu zaručených mu Ústavou ČR případně Listinou práv a svobod. Dle obsahu protokolu ze dne 12. 11. 2015 byl žalobce s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámen, což stvrdil jeho zmocněnec svým podpisem. K ústnímu jednání konanému dne 12. 11. 2015 byl žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně Kateřiny Cedidlové předvolán řádně, když předvolání bylo doručeno dne 19. 10. 2015, tedy s dostatečným předstihem, a tak i časem na přípravu. Pokud se týká namítaného neseznámení žalobce s povahou obvinění, tento jeho názor také není pravdivý, je vyvrácen obsahem správního spisu (zejména příkazem a předvoláním k ústnímu jednání), z něhož jednoznačně vyplývá, že věděl, pro který skutek je s ním přestupkové řízení vedeno. Navíc se jednalo o přestupek, který byl se žalobcem řešen hned na místě poté, co byl zastaven hlídkou Policie ČR, která mu spáchání přestupku oznámila, věděl tedy od počátku, jakého protiprávního jednání se měl dopustit. Nadto krajský soud opětovně zdůrazňuje, že nejasnosti ve správním řízení panovaly ohledně označení komunikace, kde byl přestupce změřen, nikoli o místě spáchání přestupku jako takovém. Ze stejného důvodu jsou tak liché i žalobcovy závěry s odkazem na nezjištění přesného označení ulice o nemožnosti posoudit, zda bylo měření prováděno v souladu s návodem k obsluze. Žalobcova námitka č. 2) je na základě výše uvedeného nedůvodná.

K žalobní námitce č. 3) soud předně uvádí, že skutečnost, že by rychloměr neměl disponovat platným ověřením, žalobce namítá poprvé až v žalobě a správní orgán o tomto v řízení neměl žádné pochybnosti. Součástí správního spisu je na č. I. 5 platný ověřovací list použitého měřidla, rychloměru MicroDigiCam LTI, přičemž tuto skutečnost uvedl správní orgán I. stupně i v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 3.

Pokud jde o úvahu žalobce, na jejímž základě platné ověření rychloměru zpochybňuje, k té krajský soud uvádí, že tuto námitku žalobce vznesl již ve správním řízení a tato byla řádně vypořádána správním orgánem I. stupně v odůvodnění jeho rozhodnutí na str. 3 dole. Správní orgán k námitce žalobce mj. uvedl, že měřicí zařízení je vybaveno tzv. zoomem, a v důsledku jeho použití došlo ke zkreslení vzdáleností dopravního značení na snímku, o čemž svědčí i skutečnost, že na snímku je ve velmi malých vzdálenostech zachyceno veškeré dopravní značení umístěné po pravé straně pozemní komunikace ve směru z centra ke kruhovému objezdu počínaje vývěsní tabulí čerpací stanice, ačkoli ve skutečnosti je dělí vzdálenost několika set metrů. S touto úvahou se soud ztotožňuje, neboť

ji považuje za zcela logickou a nesdílí tak pochybnosti žalobce o změřené vzdálenosti a tím i pochybnosti o pozbytí platného ověření rychloměru. Na podporu tohoto závěru krajský soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. jeho rozsudek ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že u silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI je za běžných okolností krajně nepravděpodobné, že by rychlost při měření nebyla zjištěna správně, jestliže je samotné měření provedeno a přístroj o něm podá informace. Tato žalobní námitka je tudíž nedůvodná.

Žalobní námitkou č. 4) žalobce napadal uloženou sankci. V první řadě je nutno odmítnout názor žalobce, že uložená sankce je nezákonná a její odůvodnění nepřezkoumatelné. Sankce byla uložena v mezích stanovených zákonem, a to ustanovením § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, které stanoví rozpětí pro výši pokuty od 2.500 do 5.000 Kč, když žalobci byla uložena pokuta ve výši 3.500 Kč. Krajský soud poukazuje na skutečnost, že správní trestání je ovládáno správní diskrecí, tedy určení druhu a výměry sankce podléhá volnému uvážení správního orgánu, a správní soud pouze přezkoumává, *zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační* (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36). Soud při posouzení zákonnosti uložené sankce z výše uvedených úvah vycházel a dospěl k závěru, že uložená sankce není nezákonná, neboť její odůvodnění v rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňuje všechna kritéria stanovená § 12 zákona o přestupcích, její výše byla správním orgánem I. stupně řádně odůvodněna, z jeho rozhodnutí a v něm obsažené argumentace je patrné, k jakým závěrům ohledně uložené sankce správní orgán I. stupně dospěl a z jakého důvodu.

Podle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích musí být přihlédnuto mj. k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a osobě pachatele. Závažnost přestupku je dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně dána důležitostí a počtem porušených pravidel provozu na pozemních komunikacích, kdy žalobce se dopustil hrubého porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Tuto hrubost pak správní orgán I. stupně dále konkretizuje posouzením intenzity spáchání, resp. způsobem spáchání přestupku, když uvádí, že přihlédl k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy žalobce řídil vozidlo rychlostí spočívající v horní polovině zákonem stanovené hranice rychlosti nutné k naplnění skutkové podstaty. Dále správní orgán odůvodnil, že se jedná o přestupek ohrožovací, nikoli poruchový, čímž zdůvodnil, proč v odůvodnění neuvedl následek přestupku.

Co se týče míry zavinění, k té se krajský soud vyjádří níže. K osobě pachatele se správní orgán I. stupně rovněž v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil (str. 5).

Žalobce k hodnocení sankce uvedl, že navíc dle jeho názoru došlo k porušení zákazu dvojího přičítání. Krajský soud s tímto názorem s ohledem na výše uvedené nesouhlasí. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu, citovaném

v předchozím odstavci, „[p]ři posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.“ Správní orgán I. stupně se věnoval hodnocení konkrétní závažnosti daného přestupku a intenzitě skutkových okolností a nikoli naplnění znaků jeho skutkové podstaty. Nutno podotknout, že správní orgán ne úplně vhodně v závěru své úvahy zopakoval, že přihlédl ke skutečnosti, že žalobce jel o tolik rychleji, než měl. V tomto však krajský soud nespatřuje dvojí přičítání ve smyslu zásady zákazu dvojího přičítání, ale opakované hodnocení intenzity spáchaného přestupku.

Krajský soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti úvah správního orgánu I. stupně, která má dle žalobce spočívat v tom, že není zřejmé, zda uvažované skutečnosti správní orgán I. stupně hodnotil žalobci ve prospěch či neprospěch. Správní orgán I. stupně naopak u jednotlivých úvah uvedl, zda je hodnotí ve prospěch žalobce či jako okolnost přitěžující. Pouze u tvrzení týkajícího se charakteristiky místa a hustoty provozu v době spáchání přestupku není výslovně uvedeno, zda toto bylo správním orgánem hodnoceno jako přitěžující či polehčující okolnost, když správní orgán I. stupně pouze uvedl, že tyto okolnosti vzal v potaz. Nicméně krajský soud má za to, že způsob jejich hodnocení je zřejmý z formulace a kontextu dané úvahy.

Krajský soud nespatřuje pochybení ani u žalobcem rozporované úvahy správního orgánu I. stupně, který hodnotil míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Skutečnost, že překročení rychlosti, které je žalobci kladeno za vinu, překračuje polovinu rychlostního rozmezí dané skutkové podstaty o 1 km/h, nic nemění na faktu, že se o horní polovinu zákonem stanoveného rychlostního rozmezí skutečně jedná. Z toho důvodu tak nelze této úvaze správního orgánu I. stupně ničeho vytýkat.

Dále žalobce zpochybnil úvahu správního orgánu, který vzal v potaz charakteristiku místa, kde k přestupku došlo. K tomu soud uvádí, že tuto úvahu neshledal nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů, když nespatřuje nutnost uvedení podkladů, na jejichž základě k této logicky odůvodnitelné úvaze správní orgán dospěl. Skutečnost, že se jedná o pozemní komunikaci s vyšší hustotou provozu, je skutečností správnímu orgánu známou z úřední činnosti, a tato její charakteristika vyplývá z místa jejího umístění a velikosti. Stejně tak okolnost, že v dopoledních hodinách lze na takové komunikaci očekávat střední hustotu provozu, není potřeba dokládat.

Pakliže žalobce dále uvedl, že nerozumí tomu, co myslí správní orgán tím, že žalobce „jel v daném místě o tolik rychleji než měl“, a proto je dle jeho názoru tato úvaha správního orgánu I. stupně taktéž nesrozumitelná, soud uvádí, že pro něj je tato úvaha srozumitelná, když je tímto nepochybně myšlena vysoká míra překročení povolené rychlosti 50 km/h, neboť žalobce jel rychlostí 81 km/h, tedy o 31 km/h rychleji než je nejvyšší povolená rychlost.

K žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti výměry sankce pak soud odkazuje na předchozí odstavce, v rámci nichž uvedl, že uložená sankce i její výměra splňují požadavky zákonnosti a adekvátnosti. K závěru o adekvátnosti právě takovéto výměry sankce vedla správní orgán I. stupně celá řada jeho úvah uvedených na str. 4 a 5 jeho rozhodnutí, soudu tak z žalobní námitky není zřejmé, v čem by mohla spočívat nesrozumitelnost výměry uložené sankce.

Co se týče žalobní námitky č. 5), krajský soud nesouhlasí s tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nesrozumitelnost z důvodu neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí. Pokud se jedná o náležitost výroku co do formy zavinění, tato byla zavedena do ustanovení § 77 zákona o přestupcích zákonem č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Tento zákon ve vztahu k ustanovení § 77 zákona o přestupcích nabyl účinnosti dne 1. 10. 2015. Podle jeho čl. II bod 1., přechodných ustanovení, řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Vzhledem ke skutečnosti, že řízení o přestupku žalobce bylo zahájeno dne 30. 7. 2015 a bylo pravomocně skončeno až dne 27. 2. 2016, nebyla forma zavinění nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku žalobce. Z tohoto důvodu jsou úvahy žalobce o případných hypotetických dopadech absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí bezpředmětné.

Krajský soud konstatuje, že není pravdivý závěr žalobce, že by nebylo v rozhodnutí vůbec uvedeno, jak byl přestupek spáchán. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 4 posl. odstavec) je uvedeno, že v daném případě byl *přestupek spáchán konáním, a to z nedbalosti, neboť obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Ač správní orgán I. stupně neuvedl konkrétní formu nedbalosti výslovně, což by bylo nepochybně vhodnější, tato je z jeho rozhodnutí dobře zjiitelná, neboť správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí v podstatě uvedl definici nedbalosti nevědomé uvedené v ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Není tedy pravdou, že by forma zavinění v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla uvedena.

K žalobcem tvrzené absenci odůvodnění formy zavinění krajský soud uvádí, že bez ohledu na to, zda je správný závěr správního orgánu o formě zavinění, správní orgán kvalifikoval formu jednání žalobce jako nevědomou nedbalost, tj. nejméně závažnou formu zavinění, a tudíž její neodůvodnění nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce jakožto řidič a držitel řidičského oprávnění má při řízení automobilu povinnost sledovat dopravní značení a měl tak vědět, jaká je na daném úseku nejvyšší povolená rychlost, a tomuto svoji jízdu přizpůsobit.

K žalobní námitce č. 6) krajský soud předně uvádí, že žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu neshledal povinnost správního orgánu uvádět ve výroku rozhodnutí skutečnost, že s odsouzením z přestupku je spojen též bodový postih. Byť byl usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 přijat závěr, že bodový postih je trestem, tento závěr byl učiněn ve vztahu k ústavním základům (konkrétně ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy), když se jednalo o aplikaci ústavní zásady použití pozdější právní úpravy, je-li pro pachatele příznivější. Ohledně této námitky o neuvedení bodového postihu tak krajský soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/ 2016-39, konstatuje, že stávající česká zákonná úprava neukládá správním orgánům povinnost uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne počtu dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění [srov. § 123c odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů]. Tato žalobní námitka je tak nedůvodná.

Nad rámec uvedeného krajský soud poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku, s nimiž se zcela ztotožňuje, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku...*“.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH / / úkon při těchto úkonech právní služby:		
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 11, § 9 odst. 4 písm. d)	
2) sepis žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb	
3) replika ze dne 21. 4. 2017		9.300 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč

y) DPH 21% z částek uvedených
pod písm.α) – β)

2.142 Kč

Celkem

15.342 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 6. října 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.